

Un càstig al govern

Àmplia victòria de la dreta francesa en les eleccions cantonals

Ernest UDINA

El refús massiu als socialistes francesos en les eleccions cantonals de diumenge dia 10, que es completaren el passat diumenge, no ha representat cap novetat respecte a allò que s'esperava, però ha confirmat que el president socialista francès haurà de cercar solucions que avui semblen introbables, a fi de refer la confiança dels francesos en l'opció de canvi radical que representà en les eleccions de 1981.

El cinquanta per cent dels vots per a les dretes i només el vint-i-sis per cent per als socialistes i radicals francesos, apareixen com a dades ben eloqüents, encara que les eleccions cantonals només tenien un valor de test. Fins i tot comparant-ho amb els anteriors comicis, els europeus del passat juny, es pot parlar d'una lleugera revifada de l'esquerra, des d'aleshores dividida: la coalició socialista-radical ha recuperat sis punts, del vint per cent al vint-i-sis per cent, mentre que el Partit Comunista ha millorat un poc més d'un punt el seu pitjor resultat electoral en cinquanta anys, l'onze per cent de les europees.

L'altra gran incògnita era saber fins a quin punt l'extrema dreta de Le Pen podia esdevenir, ja no una alternativa impossible en la França antifeixista, però sí una formació frontissa a l'hora d'ajudar decisivament al triomf de les dretes. El resultat, inferior a

les europees, del deu al vuit per cent, en el cas de l'extrema dreta, i el quasi cinquanta per cent assolit per les dretes, demostren que Le Pen no és indispensable, tot i que la resurrecció d'aquesta extrema dreta a França continuarà sent un difícil objecte d'anàlisi i de conclusions definitives, mentre s'espera el test decisiu de les eleccions legislatives de l'any vinent.

Per a la dreta, aquestes eleccions cantonals representen el punt de partida decisiu en la cursa cap a la recerca d'un líder que derroti l'any vinent els socialistes. Sembla ben difícil que Giscard-Chirac-Barre arribin a un acord que privilegiï un dels tres abans de la primera volta de les eleccions de l'any vinent. Giscard és, però, probablement, el pitjor situat, i pot tenir menys suports a l'hora de triar els dos líders que s'enfrontin per a la plaça definitiva, que seran probablement Chirac i Barre.

No per esperat el revés electoral és menys greu per als socialistes francesos, que, malgrat l'operació de pragmatisme i d'atracció realitzada per Mitterrand a través de Fabius, es tornen a trobar quasi en el mateix nivell que en els deu primers anys de la vida del seu partit, el nou PSF creat el 1971. El gran problema és quines cartes amagades pot tenir Mitterrand per invertir la tendència. El referèndum sobre Europa apareix només com una fu-

gida dels problemes interiors.

La baixa socialista, però, és tan contundent que ni amb noves lleis electorals es pot dissimular. Els francesos semblen haver retirat clarament la confiança majoritària al partit que prometé grans canvis de prosperitat en l'economia del país, però que hagué de fer una forta marxa enrere, pel camí de l'austeritat, un any després d'haver arribat al poder. No-

jors resultats de la seva història. Aquest empat mostra, però, que el socialdemòcrates no apareixen políticament tan ferits com semblava, després de la victòria electoral de Kholfa dos anys, alhora que és irreversible el desgast de la majoria governamental, especialment, a causa de la permanent crisi del petit partit liberal. És impossible, ara com ara, de treure'n conclusions, en el mateix sentit, en els dos

/ Arxiu

Mitterrand té només un any per a recuperar la confiança dels francesos.

més té un any el PSF per sortir d'aquest cercle viciós.

L'Europa electoral ha tingut també una recent cita a Alemanya, amb resultats ben contraposats per als dos grans partits, ja que, si els socialdemòcrates han guanyat per primera vegada la majoria absoluta al Saarland, els demòcrata-cristians han consolidat la majoria a Berlín, on l'SPD s'ha fet amb els pit-

grans països de la Comunitat Europea. Així, mentre que la crisi de l'esquerra sembla irreversible a França, la recuperació dels socialdemòcrates a Alemanya Occidental té prou signes de confirmació. Una vegada més, per damunt de les ideologies, es fa realitat que l'electorat fa pagar les conseqüències de la crisi econòmica a l'equip governamental de torn al poder.